

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΝΙΟΥ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀκυλίνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἦδωκας σημείωσιν

Νύμφην ἀδιάφθορον, καλλωπισθεῖσαν ἐν Πνεύματι, τῷ Ἁγίῳ γινώσκοντες, τελοῦμεν τὴν μνήμην σου, τὴν φωτεινοτάτην, Μάρτυς ἀθληφόρε, καὶ προσκυνοῦμεν εὐσεβῶς, τὴν τῶν λειψάνων ἁγίαν λάρνακα, τὴν ῥῶσιν ἀρυόμενοι, τὴν τῶν παθῶν ἡμῶν πάντοτε, Ἀκυλίνα πανεύφημε, οἱ πιστῶς σε γεραίροντες.

Ἐρωτι πανεύφημε, κεκρατημένη τοῦ Κτίστου σου, τὰ ἐκείνου παθήματα, σαρκὶ ἐξεϊκόνισας, πᾶσαν τρικυμίαν, πόνων ἐνεγκοῦσα, καὶ νῦν οἰκεῖς τοὺς οὐρανοὺς, ἄπονον δόξαν καὶ στέφος φέρουσα, ἀμάραντον καὶ βλέπουσα, ἃ θεωροῦσι γηθόμενα, τῶν Ἀγγέλων τὰ τάγματα, Ἀκυλίνα θεόπνευστε.

Προῖκα προσενήνοχας, τῶν σῶν μελῶν τὰ λακτίσματα, τῷ νυμφίῳ σου πάνσεμνε, διὸ τῶν θαλάμων σε, τῶν φωτεινοτάτων, αὐτὸς ἀξιώσας, καταλαμπρύνει τῷ φωτὶ, τῆς θείας δόξης ὁ ὑπερούσιος, ὃ παρεστῶσα χαίρουσα, ὑπὲρ ὑμῶν καθικέτευε, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων νῦν, Ἀκυλίνα τὴν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μαρία Θεόνυμφε, τῆς τλαιπώρου καρδίας μου, ἀποπλύνουσα βόρβορον, ρεῖθρω τοῦ ἐλέους σου, ξήρανον πελάγη, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, καὶ πρὸς μετάνοιαν ἀγνή, τὸν ἀδιόρθωτον ἐγκαθόρμισον, λιμένα εὐσπλαγχνίας γάρ, ὡς τετοκυία πανάμωμε, ἐπὶ σοὶ τὴν ἐλπίδα μου, ἀνατίθημι Παναγνε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Σὲ ὡς ἐθεάσατο, ἐπὶ Σταυροῦ ἀνυψούμενον, ἡ τεκοῦσα Φιλάνθρωπε, κραυγάζουσα ἔλεγε, Πῶς ἐθελουσίως, πάθος ὑπομένεις, ὁ ἀπαθῶς ἐκ τῆς ἐμῆς, γαστρὸς ἐκλάμψας ὡς Παντοδύναμος, καὶ λύσας τὴν κατάκριτον, φύσιν βροτῶν κατακρίσεως; Ἀνυμνῶ σου τὴν ἄμετρον, νῦν Υἱὲ συγκατάβασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἁγίας ὁ παρών, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς.

Δέχου τὸν ὕμνον καλλίπαις Ἀκυλίνα. Ἰωσήφ.

Ὦδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

Ἦ κεκομμένη

Δεδοξασμένη Χριστῷ τῷ νυμφίῳ σου, ἐν οὐρανοῖς ἀληθῶς, χαίρουσα παρίστασαι, διὸ σε ἐπὶ γῆς τοὺς εὐσεβῶς γεραίροντας, εὐχαίς σου ἀντιδόξασον Σεμνή, καὶ σοῦ μετόχους ποιήσον, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντας, Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Εἰσεποιήσω τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, τὴν σὴν ψυχὴν καθαρὰν, Ἐνδοξε τελέσασα, καὶ στίγμασι σαρκὸς ὠραιότατη πέφηνας, διὸ σε ὁ νυμφίος τῶν ψυχῶν, ἀγνή, τελείως ἄμωμον, ὄλην χρηματίσασαν, ἡρμόσατο πανεύφημε.

Χειμῶνος πλάνης τῆς γῆς τὰ πληρώματα, πληροῦντος πάλαι δεινῶς, πλήρης οὔσα Πνεύματος, ὡς Μάρτυς ἀπλανῆς Κυρίου παντοκράτορος, ἐπέφθασας τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς, καὶ νίκης ἦρας τρόπαιον, Ἀκυλίνα ἐνδοξε, θεόφρον ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ὁ τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ συννοούμενος, ὑπέδου μήτραν τὴν σὴν, ἄνθρωπος γενόμενος, καὶ ἔσωσεν ἡμᾶς, κακία ὑποκύψαντας, καὶ πλάνη δουλωθέντας τοῦ ἐχθροῦ, Μαρία Θεονύμφευτε, διὰ τοῦτο πίστει σε, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Ὦδὴ γ'
Σὺ εἶ τὸ στερέωμα

Ἵφαναξ ἐν χάριτι, καταστολὴν φωτὸς ἔνδοξε, αἵματι σῶ, ταύτην Ἀκυλίνα, ἱερῶς ἐπιχρῶσασα.

Τέτρωσαι τῷ ἔρωτι, τῷ θεϊκῷ σαφῶς Πάνσεμνε, ὄθεν στερρῶς, τρώσεις τε καὶ πόνους, χαλεποὺς ἐκαρτέρησας.

Ὅλην σὲ ἡγίασεν, ὁ λυτρωτὴς σεμνὴ Κύριος, ὀλοσχερῶς, τοῦτον Ἀκυλίνα, ἐκ ψυχῆς ἀγαπήσασα.

Θεοτοκίον

Νύμφην σὲ ἀνύμφευτον, καὶ καθαρὸν Ἀγνή σκῆνωμα, τοῦ Ποιητοῦ, καὶ ἀγιωτέραν Χερουβὶμ ἐπιστάμεθα.

Ὁ Εἰρμὸς

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοὶ Κύριε, σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὕμνεῖ σὲ τὸ πνεῦμά μου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν

Ἀρετῶν πυρσευθεῖσα θείῳ φωτί, ἀθλητῶν ἐκοσμήθης πανευκλεῶς, σεμνὴ διαδήματι, καὶ ὠραία ἐν κάλλει, γεγονυία πίστει, τῷ πάντων δεσπόζοντι, ἐνυμφεύθης ὄντως, ἀμίαντος ἄφθορος, ὄθεν οὐρανίων, ἠξιώθης θαλάμων, καλῶς ἐναθλήσασα, καὶ τὸν δόλιον κτείναςα, Ἀκυλίνα θεόσεφε, πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πίστει, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, ἴσαι δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοί, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύνας ὁ ἄθλιος, Οἴμοι! Τί ποιήσω ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἠνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; Τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ προστάτις θερμότητος, σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐπὶ Σταυροῦ, ἠλάλαζε δακρῦουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, Ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἦνπερ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ὦδὴ δ'

Εἰσακήκοα Κύριε

Ἵπερήφανον δράκοντα, σὺ δι' ἀσθενείας σαρκὸς κατέβαλες, ἀριστεύσασα λαμπρότατα, καὶ τυράννων θράσος ἀφανίσασα.

Μαρτυρίου λαμπρότησι, καὶ τῆς παρθενίας θείοις ἐν κάλλεσιν, Ἀκυλίνα ἐχρημάτισας, τοῦ Δεσπότη νύμφη περιδέξις.

Νεκρωθὲν τὸ σαρκίον σου, ταῖς πολυειδέσι στρέβλαις θεόπνευστε, τὴν ζωὴν σοὶ προεξένησε, τὴν εἰς τοὺς αἰῶνας διαμένουσαν.

Οἱ κρουνοὶ τῶν αἱμάτων σου, τῆς πολυθειᾶς τὸ πῦρ κατέσβεσαν, τῶν θαυμάτων δὲ τὰ ρεύματα, τῶν βροτῶν ἐκπλύνει τὰ νοσήματα.

Θεοτοκίον

Νυσταγμῷ ἀμελείας με, ὕπνος ἀμαρτίας Κόρη κατέλαβε, τὴ ἀγρύπνω ἱκεσία σου, διανάστησόν με πρὸς μετάνοιαν.

Ὦδὴ ε'
Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας

Κυμαινομένης ὥσπερ, ἀγριαינוύσης θαλάσσης τῆς πλάνης ποτέ, ὄφθης κυβερνωμένη, Μάρτυς Ἀκυλίνα Χριστοῦ δεξιά.

Ἀποσκοποῦσα Μάρτυς, πρὸς τὰ βραβεῖα ὑπέστης στερρότατα, σπαραγμούς τῶν μελῶν σου, καὶ τὸν βιαιότατον θάνατον.

Λαμπροφανῆς ὠράθης, τοῖς πολεμίοις αὐτοὺς καταπλήττουσα, τῷ ὠραίῳ σου κάλλει, καὶ τῷ τῆς ψυχῆς ἀναστήματι.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι πάντες, προγονικῆς καταδίκης τῷ τόκῳ σου, Χαίρέ σοι προσφωνοῦμεν, Κεχαριτωμένη πανύμνητε.

Ὦδὴ ς'

Τὸν Ἰωάνν ἐν τῷ κήτει

Ἰχνηλατεῖν τοῦ Χριστοῦ τὰ ἔνδοξα, ἐπόθησας παθήματα, Παρθένε καὶ ἀνδρειοφρόνως, ὑπέστης τοὺς αἰκισμούς, καὶ σπαραγμούς, τοῦ ἀγνοῦ σου σώματος.

Πολυειδεῖς πόνους ἐκαρτέρησας, πυρός τε κατεφρόνησας, παρθένε ὅθεν Ἀκυλίνα, καὶ τὰς ὀδύνας ἡμῶν, διαπαντὸς κουφίζεις πρεσβείαις σου.

Ἀποσκοπῶν ἄνωθεν ἐθαύμασε, χορὸς Ἀγγέλων ἔνδοξε, Παρθένε τὴν ὑπομονὴν σου, ὅπως ἀσάρκους ἐχθρούς, μετὰ σαρκὸς ἐνίκησας ἐν χάριτι.

Θεοτοκίον

Ἵνα Θεὸς ὁ ἄνθρωπος γένηται, Θεὸς ὠράθη ἄνθρώποις, Παρθένε ἐκ τῶν σῶν λαγόνων, ἀνερμηνεύτως τεχθεῖς, καὶ ὅπερ ἦν μεῖνας ἀναλλοίωτος.

Ὁ Εἰρμὸς

«Τὸν Ἰωάνν ἐν τῷ κήτει Κύριε, μονώτατον κατώκισας, ἐμὲ δὲ τὸν πεπεδημένον, ἐν ἄρκυσι τοῦ ἔθροῦ, ὡς ἐκ φθορᾶς ἐκεῖνον διάσωσον».

Κοντάκιον Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον

Ῥαντισμοῖς αἱμάτων σου, καθηγνισμένην παρθένε, καὶ Μαρτύρων στέμμασι, σὲ Ἀκυλίνα στεφθεῖσαν, δέδωκε, τοῖς ἐν ἀνάγκαις τῶν νοσημάτων, ἴασιν, καὶ σωτηρίαν ὁ σὸς νυμφίος, τοῖς προστρέχουσιν ἐν πίστει, Χριστὸς ὁ βρύων ζωὴν αἰώνιον.

Συναξάριον

Τῆ ΙΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀκυλίνης.

Στίχοι

- Τὸν παστὸν εὐτρέπιζε λαμπρόν, Νυμφίε.
- Ἀκυλίνα σοὶ τέμνεται Νύμφη νέα.
- Ἀμφὶ τρίτην δεκάτην κεφαλὴν τμήθη Ἀκυλίνα.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἀννης καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, Ἰωάννου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ'

Παῖδες Ἑβραίων

Σώματος πάσχοντος θεόφρον, οὐκ ἐφρόντισας σκοποῦσα τὰς ἐκεῖθεν, ἀντιδόσεις σαφῶς, καὶ δόξαν Ἀκυλίνα, καὶ τοῦ Θεοῦ τερπνότητα, καὶ τὴν θείαν εὐφροσύνην.

Ἄσπιλον φέρουσα τὸ σῶμα, τὴν καρδίαν τε Κυρίῳ ἠνωμένην, πρὸ βημάτων Ἀγνή, δικαστικῶν παρέστης, ἀσυνετοῦντα τύραννον, διελέγχουσα θεόφρον.

Κόσμου ἠλλάξω φθειρομένου, ὑπερκόσμιον ζωὴν μὴ φθειρομένην, καὶ προσκαίρου τρυφῆς, τὴν

μένουσαν Παρθένε, τοῦ σαρκικοῦ μνηστήρός τε, τὸν ἀθάνατον νυμφίον.

Τριαδικὸν

Ὑμνοῖς τὴν θεῖαν Μοναρχίαν, τρισσομένην μὲν προσώποις παραδόξως, τὴ δὲ φύσει ἀπλήν, ὑπάρχουσαν τιμῶμεν, ἀναβοῶντες, Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὦδὴ η'

Οἱ θεωρρήμονες Παῖδες

Λελαμπρυσμένη τῷ φέγγει τῷ τῆς ἀγνείας, καὶ ταῖς βαφαῖς τῶν αἱμάτων, διηθησμένη παρίστασαι, Ἀκυλίνα παρθένε, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ἰερωτάτη θυσία προσηνέχθης, καὶ προσφορά λαμπροτάτη, καὶ ὡς εὐῶδες θυμίαμα, θεόφρον Ἀκυλίνα, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Νόσους ἀνθρώπων θεραπεύει, καὶ ἀπελαύνει δαιμόνων, λώβην τὸ ἅγιον σωμα σου, Ἀκυλίνα ἐν τάφῳ, πανένδοξε κείμενον.

Θεοτοκίον

Ἀδιαφθόρως τὸν Λόγον ὑπὲρ λόγον, κατὰ φθορὰς ἡμᾶς πάσης, ἀπολυτρούμενον τέτοκας, διὰ τοῦτο σὲ πάντες, Παρθένε δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμὸς

«Οἱ θεωρρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ καὶ τὴν πλάνην καταπατοῦντες ὑπέψάλλον, εὐλογεῖτε Κυρίου, τὰ ἔργα τὸν Κύριον».

Ὦδὴ θ'

Κυρίως Θεοτόκον

Ἰκρίῳ προσπαγέντι, Σῶτερ ἢ Παρθένος, συνεσταυρώθη σοὶ γνώμη ἀθλήσασα, καὶ τὴν τοῦ δράκοντος κάραν, καταπατήσασα.

Ὁραῖόν σου τὸ κάλλος, καὶ ὑπερφερῆς σου, ἢ τῆς ψυχῆς ἀπεφάνθη εὐγένεια, θεοειδῆς Ἀκυλίνα, ἀξιοθαύμαστε.

Συνοῦσα ταῖς χορείαις, ταῖς τῶν Ἀσωμάτων, καὶ τῶν Μαρτύρων τοῖς δήμοις πανεύφημε, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν τῶν ὅλων Θεὸν ἰκέτευε.

Ἡ ἔνδοξός σου μνήμη, πάντας συγκαλεῖται, περιχαρῶς Ἀκυλίνα ὑμνήσαι σου, τοὺς εὐκλεεῖς Μάρτυς πόνους, καὶ τὰ παλαιήματα.

Θεοτοκίον

Φωνὴν σοὶ τοῦ Ἀγγέλου, Πάναγνε βοῶμεν, Χαῖρε ἀνθρώπων ἀπάντων διάσωσμα, καὶ πανενδόξων Μαρτύρων, θεῖον στεφάνωμα.

Ὁ Εἰρμὸς

«Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτοις χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες».

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.